

nega premoženja tudi zlati čas in ljubo zdravje še bolj zapravlja, kot se je to tú do sedaj godilo, nego polnili so tudi Naduharjev žep prav pridno; kar bilo je pa pri tem najbritkeje, pričeli so tudi v moralnem oziru očitno hirati in propadati. Zares žalostno, britko in tužno! Uže med plesnimi vajami sta vražja Plahtač in Beta njegova marsikateremu preje sramožljivemu mladeniču in marsikateraj čisti deklini, ogenj nesrečne požljivosti v srcu zasvetila, kateri razplamteval se je potem od dné do dné vedno bolj toliko časa, da je enemu ali drugemu slednjič belo obleko krstne nedolžnosti popolno popalil. Marsikatera preje cvetoča in krasna cvetka zaléška, bila je v trušu in hrušu plesnem za vselej pomenrana in vničena; marsikateri mladenič, preje ponosen na svojo čast, dobro ime in poštenje, je v posledici padel od padca do padca, dokler se ni — dušno in telesno vničen — za vselej — zgrudil. . . .

Z javnimi plesi se v Zalesji dotičnega predpusta še ni bilo pričelo; stopili so pa prec po velikej noči ž njimi tem silneje na dan.

(Dalje prihodnjič.)

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

Nekemu kristjanu pa se je drugokrat pripetilo to-le. Srečal je dolgogradatega in skoro golega Santona. Arabci, ki so kristjana spremljevali, poskakali so s konj ter ponižno šli poljubiti roko Santonu. Naš potnik pa, da bi se brzo znebil čudaka, vrgel mu je veliko vreden novec. Santon je pobral dar, resnobno stopil k tujcu, ter mu s hvaležnosti in posebne naklonjenosti pljunil v obraz. „Blagor tebi, Nazarejec“, zavpili so Arabci, „Santon te je poblagoslovil za vselej! Zamakajeni Sidi Mamoh je pljunil váte. Kar je Bog dal, nima zbrisati človeška roka.“ Rad ali nerad je potnik robec pomašil nazaj v žep, ter počakal, da se je pljunek sam posušil. Marokanec meni, da so topi in blazni Santoni za čudo sveti. Bog jim je um zaprl, veli ti, in le kedaj pa kedaj jim ga odpré, tedaj pa zinejo po katero besedo. Te besede smatra ljudstvo kot razodenje božje. Tudi stanišče pustinjakovo je sveto, zato tudi nedotekljivo. Da se more spoznati, namazano je z rudečo barvo. Kedar Jud mimo gré, mora se izzuti, kakor mimo mošeje. Tudi je tako stanišče zavetje zločincem. Kedor stopi čez Santonov prag, varen je in otet. In kakor je stanišče pustinjakovo nedotekljivo, prav tako nedotekljiv je tudi grob njegov. Na Santovem grobu plapola rudeča zastava, da se ve, čegav je grob. Tudi so taki grobi priljubljeni božji potje pravovernikom.

Noša v arabskih mestih vleče náse oči Evropejčeve. V Algiru je noša dragocena in sijajna, v Maroku pa jako malerična. Marokanec se oblači v dolgo jako ohlapno haljo od bele volne, katera je lepo urezana, da se pre-

vija v gube pri hoji. Velé tej obleki „haik“, in nosijo jo vsi stanovi od sultana do zadnjega delavca. Pod haikom nosijo široke bele svitice, pa kaftan, ki ga pas paše. Obuvajo se v babuše, ali v škornje od rumenega usenja. Pokrivajo se s turbanom. Tako se nosijo bogatinci. Obleka kmetova ali preprostega meščana pa je trda halja od platna ali volne, potegne jo čez glavo kakor vrečo, in gré mu samo do kolen. Judje nosijo še neko posebno obleko, da se razločujejo od domačinov, in hoditi morajo skriti. Tudi ženske nosijo haik, ki je od lepše robe kot moški.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

IX. Gospod zbornični svétnik Ivan Perdan poroča o vprašanju, ali je brinova esencija žgana opojna pijača. Odsek se izraža o tem predmetu tako-le: Brinova esencija žgé se iz brinovih jagod ter se rabi kot domače zdravilo; po kapljicah spustí se na sladkor ter se tako použiva. Ponajveč pa se dela iz nje brinjevec, in sicer tako-le: Malo brinjeve esencije se dene v sirotko ali pa se pomeša s špiritom in vodo, in brinjevec je gotov. Ako bi za pravo zmatrali, da brinova esencija ne spada k žganim opojnim tekočinam, morali bi isto trditi o punčevini, če tudi se prišteva v razglasilu gospoda c. kr. deželnega predsednika od 12. januarija 1885, dež. zak. št. 6, k žganim opojnim tekočinam. Gledé na rešeno predlaga odsek: „Slavna zbornica naj se izjavi v dopisu do c. kr. deželne vlade, da je brinjevo esencijo prištevati žganim opojnim tekočinam“.

Predlog se sprejme.

X. Gosp. zbornični svétnik I. Baumgartner poroča o dopisih c. kr. deželne vlade in c. kr. deželnega šolskega sveta o doneskih za obrtni nadaljevalni šoli, ki se imata ustanoviti v Postojni in Radovljici. Da je potreba take šole v Postojini, jasno je iz tega, ker se nahaja v Postojini 23 obrtnih pomožnih delavcev, ki so tam v nauku in ki bi po določilih § 75. in 100. zakona od 8. marcija 1885 (drž. zak., br. 22) morali obiskavati nadaljevalne šole ter so do zdaj brez vsakega dopolnilnega obrtnega pouka. Takisto je v Radovljici in nje okolici v nauku 42 obrtnih pomožnih delavcev, ki so tudi dolžni obiskavati take šole, a so do zdaj brez vsakega obrtnega pouka. Ker odsek pripoznaje potrebo obrtnih nadaljevalnih šol in je v ta namen že drugod zbornica do zdaj dovolila znatne doneske, misli, da mora ustreči tema opravičenima prošnjama in predlaga: „Slavna zbornica naj dovoli obema rečenima obrtnima nadaljevalnima šolama podporo po 50 gld., odnosno naj pozneje prosi potrjila temu sklepu pri visokem c. kr. trgovinskem ministerstvu“.

Predlog se jednoglasno sprejme.